

v rajška nebesa, kamor je želela priti. In sedaj prosi tudi za nas vse in nas vabi tje, kjer je veselje brez tuge, veselje nekalno, veselje večno!

S. B.

Marijin altarček.

Približal se je prekrasni mesec — majnik. Veseli smo ga vsi, posebno pa še otroci, ki imajo sedaj toliko nedolžnega veselja v naravi. Pa ne le zaradi tega je majnik najlepši mesec v letu, marveč še posebej zaradi premile Marijine pobožnosti — ljubkih šmarnic. Obhajajo se z ganljivo prisrčnostjo po raznih cerkvah, mnogokje jih imajo pa še tudi doma. Le poslušajte, kako so napravili pri Obrnkovich.

Pri Obrnkovich imajo troje jako pridnih otrok: najstarejši, Tonček, je bil že pri sv. obhajilu; Barbka je bila še le pri prvi spovedi, najmanjši, Andrejček, pa je še-le izhodil in zdaj se uči govoriti in moliti.

Majnik je bil še osem dnij daleč, pa že je naganjal modri Tonček mamo, naj bi smeli že pripravljati Materi Božji šmarnični altar.

Mama so bili tega zelo veseli in so dejali: »Pa-le lepo naredite, da vas bo Mati Božja rajše imela; pomagala vam bom tudi jaz. Dala vam bom najlepšo Marijino podobo; ono svitlo svetilnico, ki je bila o božiču pri jaslicah, smete tudi vzeti; pa one nove svečnike, ki sem jih onikrat kupila, boste dejali na altarček in še one pisane svečke, ki smo jih o svečnici nesli blagoslovit, vam bom prinesla iz omare.«

»Oh, mama!« seže Barbka v besedo, »dajte nam še tisti novi prt, ki ima spredaj tako lepo ušito ime Marijino; ta se bi še-le kaj podal, in bi se!«

»No, če boste prav pridni, smete pa tudi tega porabiti, toda pazite, da se kaj ne pomaže, iz takega blaga je težko odpraviti madeže. In ti, Andrejček, moraš biti miren ves čas, da kaj ne pokaziš. Gledati že smeš, a nagajati ne.«

Zdaj so šli na delo. Najprej je bilo določiti, kje naj stoji altarček. Tonček je mislil, da v kotu bi bilo

najlepše; Barbki se je pa zdelo primernejše ob steni, da bi bilo več prostora pred altarčkom.

Za nekaj časa je obveljal Tonetov načrt. Očeta gré prosit, da bi mu dali široko deščico, ki naj bi se prilično prirezala in začelila, ter bi se nanjo postavilo, kar je treba za altarček. Pa nikakor je ni mogel prav vravnati; sedaj se mu je zdela previsoko, sedaj mu je bila zopet prenizko; tudi predolga se mu je videla, a ko jo nekoliko odžaga, bila mu je zopet prekratka. Tako je bil skazil že dve deščici; ravno je hotel iti očeta prosit še tretjo, kar tudi mati stopijo na Barbkino stran in pravijo: »Kar ono-le mizico, pri kateri navadno šivam, pristonite k steni, pa se bo dalo izvrstno narediti.« Sedaj še Tonček prikima.

Mizico pregrnejo s prtom, na sredo postavijo Marijin kip, na obe strani svitle svečnike in druge olupšave, spredaj pa so obesili svetilnico, to pa le z očetovo pomočjo. Najrajše bi bili ti blagi otroci kar precej pričeli šmarnice; a vedeli so, da le majnik, in ne april ima pravico do te prekrasne Marijine pobožnosti. O, kako je bil dolg zadnji aprilov teden! Tudi je bila še druga glavna zapreka, ki se ni dala odstraniti brez materine volje: svečice so bile še zaprte in v svetilnico niso še hoteli olja naliti. Kaj bo altarček brez lučic? To je vedel že tudi Andrejček, ki je vedno klical: »Uč'ce, uč'ce!«

Slednjič pride aprila zadnji dan. »Danes«, pravijo mati, »danes pa začnemo. Toda veste, otroci, kaj ste še pozabili? Cvetlic še niste natrgali, vencev še niste pripravili nebeški Kraljici! Le brzo na noge!« Ni bilo treba dvakrat velevati. Ves altarček je v cvetju; zdaj pridejo še svečice, svetilnica se pripravi in zvečer se prično domače šmarnice, katere potem ves mesec skupno opravlja vsa družina. Klečé odmolijo rožni venec in litanije, pa še nekatere najlepših Marijinih molitvic; osobito pa navdušeno prepevajo premile naše Marijine pesmice. Najbolj je pa bogoljubno mater veselilo to, da so bili iz ljubezni do Matere božje ves mesec vsi trije otroci prav poslušni in pridni.

